



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: J. V., proti žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2007, č. j. KUJI 55354/2007, sp. zn. PS 8045/2007 PS/169/IP/2, o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2010, č. j. 57 Ca 62/2007 - 138,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se Krajský úřad kraje Vysočina (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) ze dne 31. 3. 2010, č. j. 57 Ca 62/2007 - 138, kterým tento soud zrušil výše uvedené rozhodnutí stěžovatele ze dne 9. 8. 2007, č. j. KUJI 55354/2007, sp. zn. PS 8045/2007 PS/169/IP/2, pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Citovaným rozhodnutím stěžovatel jako odvolací orgán zamítl odvolání žalobce proti výroku I. rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod,

odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 5. 2007, zn. DOP-Př-105-1026/07 a DOP-Př-104-1026/07, a výrok I. tohoto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce ve výroku I. uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. h), § 22 odst. 1 písm. i), § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil porušením § 4 písm. a) a b) a § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Výrokem II. bylo řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. h) a § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, kterého se měla dopustit paní J. T., zastaveno na základě § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

Jako právní důvody své kasační stížnosti stěžovatel uvádí důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dle stěžovatele není z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, jaké vady řízení vedly soud k rozhodnutí o zrušení rozhodnutí stěžovatele a vrácení věci k novému řízení, resp. jaké vady jsou stěžovateli vytýkány. Rovněž není z rozsudku patrné, k jakému právnímu názoru soud v projednávané věci dospěl. Stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že krajský soud v rámci svého rozsudku zcela odkázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 23. 4. 2008, č. j. 57 Ca 62/2007 - 45, který však byl jako celek pravomocně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 73/2008 - 94. Přitom však Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 As 33/2007, a rozsudku ze dne 5. 6. 2008, sp. zn. 1 As 34/2008, oba dostupné na www.nssoud.cz) vyjádřil názor, že nepřezkoumatelnost rozsudku soudu je způsobena skutečností, pokud soud odkazuje a odvolává se na své dřívější sice fyzicky existující, ale zrušené rozhodnutí. Z daného stěžovatel vyvozuje, že pokud krajský soud v napadeném rozsudku plně odkazuje na odůvodnění v rozsudku zrušeném výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, nelze takové rozhodnutí považovat za souladné se zákonem. Rovněž v daném spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Z opatrnosti podává stěžovatel kasační stížnost také z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Touto otázkou má být rozsah dokazování, které bylo nutné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatel uvádí, že pokud by vycházel z právního názoru obsaženého v pravomocně zrušeném a tedy právně neexistujícím rozsudku soudu v této věci ze dne 23. 4. 2008, č. j. 57 Ca 62/2007 - 45, mohl by dospět ke zjištění, že důvodem zrušení jeho rozhodnutí jsou vady řízení spočívající v nedostatečném zjištění stavu věci. Soud poukázal především na rozpory ve výpovědích účastníků nehody a zavázal v této

souvislosti správní orgány doplnit dokazování zejména o znalecký posudek, ve kterém by se znalec s ohledem na všechny provedené důkazy vyjádřil k příčině vzniku dopravní nehody. Stěžovatel má však za to, že řízení před správními orgány nebylo stíženo žádnou vadou, pro kterou by bylo možné jeho rozhodnutí zrušit. Rovněž se domnívá, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Skutečnost existujících rozporů ve výpovědích účastníků nehody není způsobila vnést do projednávané věci důvodné pochybnosti, neboť správní orgány při posuzování věci vycházely rovněž z dalších objektivně zjištěných skutečností (stopy na vozovce, dokumentace způsobu a rozsahu poškození obou vozidel,...), ze kterých jsou mechanismus nehodového děje, stejně jako jeho příčina, spolehlivě seznatelné. Tyto další důkazy dle stěžovatele vyvrací tvrzení žalobce. Ve světle výše uvedeného stěžovatel považuje požadavek soudu na vypracování znaleckého posudku za nadbytečný, neboť nemůže přispět k bližšímu objasnění skutečností, když nepravdivost tvrzení žalobce a jeho spolujezdkyně ve vztahu k mechanismu nehodového děje vyplývá již z dosavadního spisu. Stěžovatel tvrdí, že krajský soud správně nevyhodnotil provedené důkazy a jen mechanicky vyžaduje provedení znaleckého posudku. Z výše uvedených důvodů proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu správního spisu předloženého Nejvyššímu správnímu soudu vyplynuly následující podstatné skutečnosti. Dne 21. 2. 2007 došlo na silnici č. I/38 v km 144,009 v obci Havlíčkův Brod na ulici Lidická k dopravní nehodě, o níž bylo zahájeno přestupkové řízení se žalobcem a s paní J. T. jako s účastníky této nehody. Toto přestupkové řízení vyústilo ve vydání výše uvedeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 5. 2007, zn. DOP-Př-105-1026/07 a DOP-Př-104-1026/07, kterým byl žalobce výrokem I. uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. h), § 22 odst. 1 písm. i), § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, kterého se dopustil porušením § 4 písm. a) a b) a § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce podal proti výroku I. tohoto rozhodnutí odvolání.

Výrokem II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo řízení s paní J. T., která se měla dopustit přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. h) a § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, zastaveno na základě § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, tj. z důvodu, že spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno. Paní J. T. odvolání proti výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepodala, a proto toto rozhodnutí v části výroku II. nabylo právní moci.

O odvolání žalobce do výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl stěžovatel jeho zamítnutím. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu.

Krajský soud věc posoudil a rozhodl ve prospěch žalobce, neboť dospěl k závěru, že správní orgány dosud náležitě nezjistily skutečný stav věci. Rozhodnutí stěžovatele ze dne 9. 8. 2007, č. j. KUJI 55354/2007, sp. zn. PS 8045/2007 PS/169/IP/2, proto pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení rozsudkem ze dne 23. 4. 2008, č. j. 57 Ca 62/2007 - 45. Tento rozsudek byl Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 73/2008 - 94, zrušen a vrácen k dalšímu řízení z důvodu, že krajský soud přibral k řízení ve věci paní J. T. jako osobu zúčastněnou na řízení, aniž by se vyrovnal s otázkou, z jakých důvodů ji za tuto osobu považuje. Následně krajský soud vydal usnesení ze dne 5. 10. 2009, č. j. 57 Ca 62/2007 - 100, ve kterém rozhodl, že paní J. T. nelze v daném řízení za osobu zúčastněnou na řízení podle § 34 s. ř. s. považovat, protože žaloba byla podána proti rozhodnutí stěžovatele, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výrokové části I., která se týkala pouze jednání žalobce, a paní J. T. nemohla být na svých právech nijak přímo řízením před krajským soudem dotčena.

Po té krajský soud o věci znovu bez účasti paní J. T. jako osoby zúčastněné na řízení rozhodl, přičemž dospěl ke stejnému závěru jako v předchozím řízení. Ve svém novém rozsudku zopakoval, že správní orgány dosud nezjistily náležitě skutečný stav věci a že dosud nebylo jednoznačně prokázáno, že žalobce předmětnou dopravní nehodu způsobil. Zdůraznil, že v dané věci je nutno doplnit dokazování o výslech svědkyň J. T., M. M. a L. F. a o znalecký posudek k příčině vzniku dopravní nehody. Zároveň krajský soud poznamenal, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost najisto, že se jednání mající znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Ve smyslu ekonomiky řízení odkázal krajský soud na své předchozí rozhodnutí, jehož závěry shrnul v rekapitulační části napadeného rozsudku. Tam uvedl, že rozpor ve výpovědích účastníků nehody nebyl v rámci správního řízení odstraněn, a jelikož na místě dopravní nehody nebyl zjištěn žádný nestranný svědek, který by tento rozpor mohl vyjasnit, je třeba doplnit dokazování za účelem zjištění, který z účastníků nehodu způsobil. V rozsudku poukázal na rozdílné výpovědi paní J. T. ve správním řízení, které správní orgány neodstranily.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Protože převážnou část kasační stížnosti soustředil stěžovatel na pochybení krajského soudu spočívající v nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zaměřil se zdejší soud nejprve na

toto vytýkané pochybení. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí přitom pojmově vylučuje věcný přezkum takového rozhodnutí a jen stěží lze uvažovat o jeho přezkumu Nejvyšším správním soudem jako soudem kasačním (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 9 Azs 199/2007 - 38, dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně o tom, že nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, svědčí i § 109 odst. 3 s. ř. s., který zdejšímu soudu ukládá povinnost se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti.

Soudní řád správní však nestanoví, co se rozumí nepřezkoumatelným rozhodnutím krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto je třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů, na jejichž jednotlivá rozhodnutí odkázal rovněž stěžovatel v podané kasační stížnosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, *„nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“*

Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, jaké vady řízení vedly soud k rozhodnutí o zrušení rozhodnutí stěžovatele a vrácení věci k novému řízení a k jakému právnímu názoru soud v projednávané věci dospěl.

Nejvyšší správní soud se s tímto tvrzením neztotožňuje a naopak shledal napadený rozsudek přezkoumatelným, neboť krajský soud přezkoumal rozhodnutí stěžovatele v souladu s § 65 a násl. s. ř. s., tj. v mezích žalobních bodů se zabýval postupem správních orgánů v předcházejícím řízení. Krajský soud poskytl řádné odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i logické důvody pro zrušení rozhodnutí stěžovatele. Z jeho odůvodnění napadeného rozsudku jasně vyplývá, z jakých skutečností při rozhodování vycházel a jakými úvahami se řídil. Rovněž je zcela seznatelné, jaké vady řízení správními orgány vytýkal, když ve svém rozsudku zcela jasně vyjádřil závěr, že správní orgány dosud náležitě nezjistily skutečný stav věci a jednoznačně neprokázaly, že žalobce předmětnou dopravní nehodu zavinil. Krajský soud pak především poukázal na rozpory ve výpovědích účastníků nehody, které nebyly v rámci správního řízení odstraněny a které krajský soud považuje za nutné odstranit v rámci doplněného dokazování. Navíc uvedl, že se správní orgány při svém rozhodování vůbec nezabývaly skutečností, že paní J. T. svou výpověď během správního řízení měnila.

Z obsahu kasační stížnosti dále vyplývá, že stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů namítá rovněž proto, že krajský soud měl v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v napadeném rozsudku odkazovat na odůvodnění obsažené v jeho předchozím pravomocně zrušeném rozhodnutí. V této souvislosti pak stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 As 33/2007, a ze dne 5. 6. 2008, sp. zn. 1 As 34/2008.

Zdejší soud nejprve uvádí, že tato dvě rozhodnutí byla vydána Nejvyšším správním soudem opakovaně v téže věci, přičemž rozsudkem ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007 - 150, byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2007, č. j. 57 Ca 10/2006 - 102, mimo jiné z důvodu, že ve svém rozsudku odkázal na své předchozí pravomocné rozhodnutí, které však bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost spočívající v absenci logických souvislostí mezi jednotlivými závěry soudu. Rozsudkem ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 34/2008 - 219, byl poté opětovně zrušen nově vydaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 72/2007 - 180, ve kterém krajský soud zopakoval mu dříve vytýkané pochybení a opět ve svém rozsudku odkázal na své předchozí pravomocně zrušené rozsudky, přičemž na závěru Nejvyššího správního soudu o jeho pochybení nic nezměnila ani skutečnost, že se v tomto druhém případě jednalo pouze o odkaz na rekapitulační část předchozích rozsudků.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007 - 150, bylo uvedeno, že *„odůvodnění odkazem na část předchozího, sice fyzicky existujícího a účastníkům doručeného, avšak zrušeného, rozsudku odporuje nejen ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s., které jasně stanoví náležitosti každého jednotlivého rozsudku soudu, ale především způsobuje nepřezkoumatelnost takového soudního rozhodnutí. Odůvodnění rozsudku je jeho nezbytnou a integrální součástí, tzn. nelze jej vydělovat jakkoli mimo listinu, v níž je rozsudek obsažen. Jestliže se krajský soud zcela ztotožňoval s odůvodněním svého dřívějšího rozsudku, mohl uvedenému požadavku dostat zcela jednoduše za využití základních funkcí textového editoru“*. Obdobné závěry obsahuje rovněž rozsudek ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 34/2008 - 219. Z těchto uvedených rozsudků vyplývá, že Nejvyšší správní soud Krajskému soudu v Brně v daných případech vytýkal, že ve svých rozsudcích pouze odkázal na text uvedený ve svých rozhodnutích vydaných v předchozích řízeních, aniž by závěry tam uvedené (nebo v druhém případě rekapitulaci) v nově vydaných rozhodnutích uvedl. To znamená, že v těchto případech Nejvyšší správní soud v rozhodnutích Krajského soudu v Brně fyzicky zcela postrádal část textu rozhodnutí, neboť na ten jmenovaný soud pouze odkázal. Navíc v obou případech, na které stěžovatel odkazuje, Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, v níž předchozí rozsudky Krajského soudu v Brně shledal nepřezkoumatelnými, nicméně Krajský soud v Brně ve svých nových rozsudcích na tato nepřezkoumatelná rozhodnutí odkázal.

Závěry uvedené v judikatuře, na niž stěžovatel odkazuje, však nedopadají na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud podotýká, že posuzovaná věc se od výše nastíněné situace odlišuje ve dvou aspektech. Za prvé v daném případě krajský soud sice uvedl, že plně setrvává na svých závěrech, ke kterým dospěl v předchozím řízení, a že z důvodu ekonomiky řízení odkazuje na závěry uvedené na č. l. 25 a 26 svého předchozího rozsudku, nicméně tyto své závěry uvedl v rámci své rekapitulační části nového rozsudku, ve které popsal dosavadní řízení ve věci. K tomu je nutno podotknout, že krajský soud své stanovisko, sice stručně, ale opakovaně uvedl rovněž v odůvodnění nového rozsudku. Dle zdejšího soudu je tak z rozsudku krajského soudu zcela srozumitelné, jak tento soud rozhodl a z jakých úvah při svém rozhodování vycházel, přičemž žádné z těchto úvah fyzicky v novém rozsudku krajského soudu neabsentují. Je tedy splněn požadavek uvedený Nejvyšším správním soudem ve výše citované judikatuře Nejvyššího správního soudu, že odůvodnění rozhodnutí krajského soudu musí být jeho integrální součástí a žádná část odůvodnění nesmí být vydělena mimo listinu, v níž je rozhodnutí obsaženo.

Druhé odlišení nyní projednávané věci od případu, na nějž stěžovatel odkázal, spatřuje kasační soud ve skutečnosti, že důvodem zrušení rozsudku krajského soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 57 Ca 62/2007 - 45, bylo jeho procesní pochybení spočívající v přibrání paní J. T. jako osoby zúčastněné na řízení. Přitom je nutno podotknout, že Nejvyšší správní soud neshledal v tomto řízení nepřezkoumatelnost či nesrozumitelnost předmětného rozsudku. V rámci této fáze řízení se proto zdejší soud rozsudkem krajského soudu z hlediska věcného vůbec nezabýval a správnost rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumával. K tomu je oprávněn až v tomto následném řízení. Krajský soud byl při novém rozhodování vázán názorem Nejvyššího správního soudu pouze ve vztahu k otázce týkající se oprávněnosti účasti paní J. T. v daném řízení jako osoby zúčastněné na řízení, který krajský soud v novém řízení respektoval. Pokud však krajský soud ve zbylé části rozsudku setrval na svých závěrech uvedených v předchozím rozsudku, kterými se Nejvyšší správní soud dosud nezabýval, nedopustil se s ohledem na právě uvedené žádného pochybení.

Protože stížní námitka nepřezkoumatelnosti nebyla shledána důvodnou a stěžovatel v rozhodnutí krajského soudu spatřuje rovněž nezákonnost, zabýval se dále Nejvyšší správní soud posouzením napadeného rozsudku krajského soudu z hlediska správnosti právního posouzení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Tuto vadu spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení otázky rozsahu dokazování, které bylo v daném řízení nutné ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jak bylo výše uvedeno, stěžovatel trvá na tom, že skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn a že existující rozpory ve výpovědích nejsou v daném případě způsobilé vnést do zjištění správních orgánů důvodné pochybnosti, neboť správní orgány hodnotily především další důkazy jako stopy na

vozovce, dokumentace způsobu a rozsahu poškození obou vozidel, atd. Nepravdivost tvrzení žalobce a jeho spolujezdkyně paní L. F. ve vztahu k mechanismu nehody vyplývá z dosavadního spisu a provedení znaleckého posudku je zcela nadbytečné.

Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že úkolem správního orgánu v řízení o přestupcích je v obecné rovině zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý přestupek spáchán. Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování o tom, zda bude obviněný z přestupku uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Hodnocení důkazů je myšlenková činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům prisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1 Afs 63/2004 - 66, dostupný na www.nssoud.cz). Judikatura zdejšího soudu je přitom konstantní v tom, že „*existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozporů vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí*“ (srov. rozsudek ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, rovněž dostupný na www.nssoud.cz).

Naopak úlohou soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda důkazy před správním orgánem byly provedeny v souladu se zákonem, nebo zda závěry, k nimž správní orgán dospěl a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je tak posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí o vlastním právu nebo povinnosti vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování (srov. Mazanec, M. Přezkum správních rozhodnutí soudy. Bulletin advokacie č. 1, 1998, s. 7).

Nejvyšší správní soud s ohledem na právé uvedené a s ohledem na skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu dospěl k závěru, že krajský soud přezkoumal rozhodnutí správních orgánů v rámci svého oprávnění a rozhodl správně. Vzhledem k výše uvedenému a k povinnosti správních orgánů postavit nad vší rozumnou pochybnost najisto, že se jednání mající znaky předmětného přestupku dopustil právě žalobce, kterého správní orgány uznaly vinným, krajský soud nepochybil,

když nepovažoval rozhodnutí správních orgánů o vině žalobce za vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Zdejší soud je názoru, že rozhodnutí správních orgánů skutečně s ohledem na rozporné výpovědi svědků není v souladu s jednou ze základních zásad správního řízení, tedy se zásadou dostatečného a úplného zjištění skutkového stavu věci. Naopak dospěl k závěru, že vzhledem k předmětným rozporům ve výpovědích (skutečnost, zda účastnice dopravní nehody před započítím odbočování měla či neměla spuštěné znamení o změně směru jízdy) nelze zjištěný skutkový stav, resp. vinu žalobce, považovat za jednoznačně prokázané, neboť správní orgány se vůbec nezabývaly např. existujícími rozpory ve výpovědích druhé účastnice dopravní nehody týkajícími se její kontroly dopravní situace ve zpětném zrcátku těsně před započítím odbočování. Nejvyšší správní soud tak nabyl pochybnost, zda hodnocení důkazů promítnuté v odůvodnění rozhodnutí stěžovatele není jednostranně zaměřené v neprospěch žalobce, když se stěžovatel vůbec těmito rozpory nezabýval. V návaznosti na dané zdejší soud upozorňuje, že přitom z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že nepovažovaly tvrzení žalobce o průběhu nehody za věrohodné, dokonce jej označily za účelové, nicméně nenabídly žádné přesvědčivé a podložené úvahy, z jakých důvodů se nehoda nemohla stát právě žalobcem popisovaným způsobem. Pouze bez dalšího uvedly, že proběhla-li by nehoda podle žalobcova tvrzení, poškození vozidel by se projevilo jinak, tj. vozidlo žalobce by mělo porušeno pravý bok a vozidlo paní J. T. levý přední bok. K závěru o nepravdivosti tvrzení žalobce však správní orgány dospěly na základě pouhé fotodokumentace se zaměřením na poškození vozidel, plánu místa dopravní nehody a smykových stop na místě. Z těchto podkladů správním orgánům vyplynulo, že ke střetu vozidel žalobce a paní J. T. došlo v levém z obou protisměrných pruhů, což je v rozporu s tvrzením žalobce, že paní J. T. započala odbočovat vlevo ve chvíli, kdy byl žalobce na úrovni předjížděného vozidla. Z rozhodnutí správních orgánů pak vyplývá, že tento závěr považovaly za prokazující nepravdivost tvrzení žalobce a jeho spolujezdkyně a bez zohlednění dalších výše uvedených skutkových okolností rozhodly o vině žalobce. Vzhledem k právě předestřenému je zdejší soud přesvědčen o tom, že správní orgány nedostály ani své povinnosti rozhodovat v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, což je nutno v následujícím řízení napravit. Výkladu této zásady se věnoval Nejvyšší soud například v rozsudku ze dne 11. 11. 1998, sp. zn. 5 Tz 107/98 (publikovaném v časopise Právní rozhledy č. 3/1999, s. 151), přičemž závěry v něm uvedené lze aplikovat rovněž v daném případě. Nejvyšší soud v citovaném rozsudku konstatoval, že *„při hodnocení svědeckých výpovědí dvou skupin svědků, z nichž jedna potvrzuje obhajobu obviněného, (...) ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu je třeba uvážit všechny okolnosti případu jednotlivě i v jejich souhrnu, přičemž se soud musí především vypořádat s konkrétními skutečnostmi vyplývajícími ze svědeckých výpovědí jednotlivých svědků (...) Dále je třeba hodnotit, zda výpověď každého svědka je logická, zda se svědek, byť i pokud jde o méně významné skutečnosti, neodchyluje od své předchozí výpovědi i od ostatních svědeckých výpovědí, přičemž musí posoudit a zhodnotit všechny takové zjištěné rozpory ve výpovědích svědků a jejich příčiny, souvislost a návaznost svědeckých výpovědí navzájem i na ostatní důkazy a prokázané*

skutečnosti, jakož i kladný či záporný poměr svědků k obviněnému apod., neboť jedině tak může získat bezpečný a spolehlivý základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině obviněného.“

V návaznosti na výše uvedené má kasační soud za to, že poukázání krajského soudu v napadeném rozsudku na případnou aplikaci zásady *in dubio pro reo* bylo zcela na místě. Tato zásada trestního řízení je totiž aplikovatelná rovněž v řízení přestupkovém, stejně jako výše uvedená zásada volného hodnocení důkazů (k tomu srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009 - 77). K uplatnění zásady *in dubio pro reo* lze také citovat bohatou judikaturu Ústavního soudu v trestních věcech.

Ústavní soud se zabýval interpretací této zásady, když podotkl, že podle pravidla *in dubio pro reo*, podle kterého „*není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného. Hodnocením důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu se rozumí hodnocení věrohodnosti a pravdivosti důkazů, hodnocení jejich závažnosti, jakož i hodnocení jejich zákonnosti. Volné hodnocení důkazů je pak procesní maximou, dle níž trestním řádem není dána apriorní hierarchie váhy či důkazní síly důkazních prostředků*“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01). Obdobně v nálezu ze dne 19. 8. 2004, sp. zn. III. ÚS 224/04, Ústavní soud uvedl, že obecné soudy by v trestním řízení měly zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, „*a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Provedené důkazy musí zhodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Pokud by ani po doplněném dokazování nebylo možno dosáhnout praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. pokud by v daném kontextu zůstaly důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalších důkazů, bylo by nutno, v souladu se zásadou presumpce neviny (§ 2 odst. 2 tr. ř.) a z ní vyplývající zásadou in dubio pro reo, rozhodnout ve prospěch obžalovaného.*“

Nejvyšší správní soud uzavírá, že aby bylo možné určit, zda je vina žalobce věrohodně prokázána či nikoliv, musí být v daném případě odstraněny rozpory vyplývající ze zjištěného skutkového stavu věci, které vnášejí do závěrů správních orgánů pochybnosti o jednoznačnosti prokázání viny žalobce. Předmětné rozpory je nutno odstranit provedením dalších důkazů, které doplní nedostatečná skutková zjištění správních orgánů. Správní orgán je však rovněž v dalším řízení vázán zásadou volného hodnocení důkazů, přičemž důkazy je povinen hodnotit jak zvlášť, tak v jejich vzájemné souvislosti. Teprve až bude skutkový stav dostatečně zjištěn a případné rozpory odstraněny provedením dalších důkazů, je možno nad vši rozumnou pochybnost rozhodnout o vině žalobce.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastníkovi řízení podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu